

et Forslag for Marinens Vedkommende. Under 18de Oktober 1870 forelagde jeg derfor med Hs. Majestæts Bemyndigelse i Landsstinget Forslag til Straffelov for Hæren, hvilket Forslag efter en temmelig udførlig første Behandling blev henvisst til et Udvalg, og derefter langt hen i Sessjonen kom til anden Behandling. Udvalgets Indstilling gik ud paa, at man maatte fastholde det Ønskelige i, at der blev givet en fælleds Straffelov for den samlede Krigsmagt; at dette Lovforslags videre Behandling derfor skulde standses, og Krigs- og Marineministerer opfordres til i en kommende Session at indbringe et saadant Forslag. Landsstinget sluttede sig til Udvalgets Forslag, Dagsordenen blev vedtagen, og overensstemmende med det saaledes af Landsstinget udtalte Ønske indbragte jeg i Sessjonen 1871—72 et Forslag til en Straffelov for den samlede Krigsmagt. Dette Forslag holdt sig meget nær til det tidligere indbragte for Hærens Vedkommende; det afstafte aldeles Legemsstraf i Hæren, og for Marinens Vedkommende var Legemsstraf kun bibeholdt som en additional Straf, og kun med særlige Indskrænkninger. Under Lovforslagets Behandling i det andet Thing gik jeg ind paa yderligere Indrømmelser med Hensyn til Indskrænkning af Legemsstraffenes Anvendelse, saaledes at jeg, da Lovforslaget kom ind i dette Thing, tror, man med Sandhed kunde sige, at en saadan Legemsstraf kun i ganske enkelte ekstraordinære Tilfælde kunde blive anvendt ombord i Skibene. Der naaede Lovforslaget imidlertid ikke længere end til anden Behandling, idet man med megen Styrke modsatte sig det Forlangende, som af Krigs- og Marineministeren var bleven opstillet i Lovforslaget, om at give Krigsbestyrelsen for Hærens Vedkommende i Stedet for Rumslutning staaende Arrest og for Marinens Vedkommende Arrest i Bøien; dette vilde man paa ingen Maade indrømme, og derved standse Sagen. I Slutningen af December Maaned 1872 blev jeg entlediget som Krigs- og Marineminister; men da jeg igjen overtog disse Portefeuiller i Juni Maaned afvige Mar, vare mine Tanker atter henvendte paa Nødvendigheden af at se at faae en ny Straffelov for Krigsmagten gennemført. Jeg har tidligere her i Thinget havt Leilighed til at meddele mine Grunde, hvorfor jeg ikke allerede i indeværende Session er fremkommet med et saadant Forslag, men jeg har ogsaa paa givne Anledning udtalt, at jeg, forsaavidt som jeg veblev at være Krigs- og Marineminister, vilde fremkomme med et saadant Forslag i næste Session. Jeg vil fastholde min tidligere Anskuelse om, at Legemsstraffe ikke bør anvendes i vor Krigsmagt, og jeg haaber, at en fortsat Undersøgelse og Overveelse maa føre til, at man ogsaa for Marinens Vedkommende maa kunne renoncere paa den ringe Rest af Legemsstraf, som med Hensyn til den var bibeholdt. Naar jeg saaledes er en bestemt Modstander af

Legemsstraffes Bibeholdelse i Straffeloven, skulde det synes, som om jeg lettere maatte kunne komme overens med den ærede Forslagsstiller; vore Ansuelser falde i saa Henseende sammen, og jeg tør udtale, at jeg i Gjærningen suldt faa meget som den ærede Forslagsstiller har vist, at jeg vilde afstafte af Legemsstraffe; men desuagtet ser jeg mig ikke i Stand til at række Haanden til dette Lovforslags videre Fremme. Det staar for mig fast, at det er lidet ønskeligt at foretage en saadan delvis Revision af Straffeloven, om jeg saa maa kalde det. Det er ikke alene de her omhandlede Straffebestemmelser, som ogsaa jeg anerkjender for at være lidet hensigtsvarende, lidet ønskelige, men der findes i den militære Straffelov, som oprindeligt skrives sig fra 1683, en Mængde andre Bestemmelser, som man absolut maa se at komme bort fra, og jeg frygter for, at en saadan delvis Revision af Straffeloven meget let vil føre til, at man vanskeliggere kommer overens om Gjennemførelse af Loven i dens Helhed. Dertil kommer, at Forslaget er indbragt paa et saa silbigt Trin af Samlingen, saaledes at der kun er meget ringe Udset til at faae en saadan Lov ført igjennem, selv om der var Samstemning mellem Rigsdagens forskellige Afdelinger og Regeringen, og endelig maa jeg fremhæve, at der ikke en Gang er levet Ministeren Tid til at tage Forslaget selv og dets Konsekvenser under behørig Overveelse. Ved en Sag som denne er det nødvendigt, at Ministeren selv personlig danner sig en Overvisning om, hvorledes Straffeloven bør affattes, og hvilke Indrømmelser der kan gøres paa det Omraade, eller at han kommer til en saadan Overvisning ved Raadførelse med den Mand, der i saa Henseende staar ham nær, nemlig Generalauditøren for Hæren og Søværnet. Det er nødvendigt, at der findes en Raadførelse med denne Mand, til hvem det er overdraget at opretholde Disciplin og Orden ved Hæren og Søværnet; men en saadan Overveelse har ikke kunnet finde Sted, og alene af den Grund vil jeg ikke kunne være i Stand til at gaa ind paa at række min Haand til Lovforslagets videre Fremme. Efter den Stilling, jeg her indtager, skal jeg, uden nærmere at komme ind paa selve Lovforslagets Text, dog tillade mig at udtale, at jeg tror, det vil vise sig, at der, hvis et saadant Lovforslag blev til Lov, vilde afstedkommes væsentlige Mlemper ved Anvendelse af Loven. Den vil berede vedkommende Jurisdiktionschefer, Krigsretten og selve de Paagjældende, paa hvem Loven skulde finde sin Anvendelse, store Banfæligheder og væsentlige Mlemper. Den ærede Forslagsstiller udtalte ved Indbringelsen af Forslaget, at han anbefalede dette lille Lovforslag til det høie Things Velvillie, som han sikkert gjorde Regning paa, men ogsaa til den høitærede Ministers Velvillie. At jeg er enig med ham i det Ønskelige i at faae disse legemlige Straffe snarest muligt afstafte, har jeg alle-